

צמ:

עין משפט
גר מצוה

בזו אב מ"י פרק יג מהלכות
מטמא משכב ומושב הל'

טז ג מ"י פ"א מהלכות
 אבות הטומאה הלכה יא:
יז ד מ"י פ"א מהלכות קרן
 ספק הלכה ט ופ"א מהל'
 ביאת מקדש הלכה י:
יח ה מ"י פ"א מהלכות קרן
 ספק הלכה ד:
יט וז ט"ז הלכה ט:
כ ח מ"י פ"א מהלכות ביאת
 מקדש הלכה ט ופ"א מהל'
 קרן ספק הלכה ט:
כא ט"ז מ"י פ"א מהל' ביאת
 מקדש הלכה יא:

תורה אור השלם

1. ואם זכור שלמים קרבנו אם
מן העקר הוא מקריב אם זכר
אם נקבה תמים יקריבנו לפני
יהוה: ויקרא ג. א

מוסף רש"י

כמו ששני שם שמואל: "היה היה"
באברהם עבוד דתן מעלה. משה
באברהם ודן רבן און דרבי עובדי
אברהם וכן אכל נוגע א"ל לעבד
והשם לא קאי שנייה דרבי יוחנן
וגרוא דאפרס לקיימו דלעולם ממני"
בשם ודא דהנהגה בלש דגל
אכל אדא חוץ שטבל דאניעותו
חזקה עליו היינו באברהם ופ"ה עיקר:
און טובא ואובא פאחי אקרב אבא
א"א באברהם.
בפסחם בפרק הקדשם (דף ק"א:) ולי"א
מחוסר פסחים דאזון דוקא הוא דלא
אכל בקדשם לערב משום איניעות
לילה לא מחוסר פסחים שיש שפחה
בפרוה ועל נמה לא יאכל:

אמר רב חסדא פסח בדר נסבתי.
נמשקא (דף ק:) משני ה' כלן
קודש ששטנו חזקו עליו כלן לאחר
ששטנו חזקו עליו דהיא לא אכל
יבא פסח בשמת קודש ששטנו חזקו
עליו והיא דטובל ואוכל לערב בשמת
לאחר ששטנו חזקו עליו אבל הנך
אמוראי לא בעו לשנוי הכי משום
דקסברי אכילה לא מעבכא דכיון
כל מעבכא אחאי דחייא אכילה לא
אניות לילה דרגנ טפי משאר קדשים
אכל היכא דמת קודש ששטנו אף
על גב דאכילה לא מעבכא אי
לא שרית דלשנוי לא מייחזי שר' לטמיה
דרמשע דלשנוי ר"ש נשחוט ולזרוק
אחר שמת לו מת משום דאניות לילה
דרבנן אכלאי אניותו איש דלוריתא
הוה יול אכול מרוב מיא אהרבו גוים

שיטה מקובצת

כל ששמו קרבן וכי תיחל משום דלמי
עשה דקסח (ג) ודמי עשה דלמינו
דכסוחא שלם מצינ' (א"כ היי' דייק
מיינה אינונו ולמה מדרבנן אפילו דייק
זוהי דלמינו דחיו ומוכח פ"י הקורעם
שמעמ דסבר השאח דכולה אשמכחא
עגלמא ונראה לפרש כיון דעיקר
דחתנן (פסיסין דף ע') פסח הבל נמי
לא בא אלא ללמיח הבל' לא נמי
הקרבה אלא בזמן י"ז ואחלה ואף על

כחטאת ושיתן צדק וישיטו: לַגְּ דַּסְסָה דַּחְמִיד וּדְחִי וְשִׁיטָה
לְוִי לְאֹהֲרֵה דַּנְצִיחִי

משום משקה זו חצה א"כ אפילו
לטבול יום דאינו מחלה אלא לקדש
התרומה מטמא משקין להיות תחילה
נמי לא מטמא רק לפסול כדאיחא

ומגריפה בתוכו ואמר
על המגריפה *הסל מן
ותטמא מגריפה לסל
ותטמא מה שבתוכו
שמרתיה מדבר המה
מדבר הפוסלם אינלגם
דרבי אבא בר ממל א
דאמר רבי יוחנן א' א'
תרומה ב' אסור לאכל
באכילה עבור רבנן מ
רבנן מעלה ב' ואינו
הוא דלא פליג וכי מ
ד' דאונן (י'ומחוסר כיפ
פסחו לערב אבל לא
מדיפתי לא קשיא כאן
השנה בפסח * אידי'
קדשים בשאר ימות ה
ומאי אבל לא בקדשים
כל השנה רב אשי א
מת בארבעה עשר וק
שמת לו מת בשלשה
עשר ה' יום קבורה לא

מִן תֵּנָה וְהָאֲנִינֹת
רַחֲמֵי אֲנִינֹת לֵילָה
יְהוּדָה ר"ש אֹמֵר
מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים תִּדְעֵ
וְאִכֹּל אֶת פֶּסַח לְעֶרֶב
ר"ש אֲנִינֹת לֵילָה מִדְּבָר
אֲנִינֹת אֵינוֹ מִשְׁלַח קֶרֶב
בִּפְסַח לֹא לִבְר מִפֶּסַח
יְשׁוּלִים כִּשְׁהוּא
כִּשְׁהוּא אֲנִינֹת מִנֵּן לִבְר
אֲנִי אֶת הַתּוֹרָה שֶׁכֵּן
מִנֵּן לִרְבוֹת אֶת הָעוֹלָה
שֶׁכֵּן בָּאָה בְּנִדָּר וּבְנִדָּר
[בְּכּוֹר וּמַעֲשֵׂר וּפֶסַח
וּמַעֲשֵׂר וּפֶסַח שֶׁכֵּן אֲנִי
לִרְבוֹת חֲמָטָא וְאִשֵּׁי
הָעוֹפֹת וְהַמְנִחוֹת וְהָיָה
שְׁלָמִים קֶרֶבֶנוּ כֹּל
כִּשְׁהוּא שְׁלָם מִבֵּיאוֹ וְ
קָתְנִי מִיָּהּ פֶּסַח "אֲמַר
נִסְבִּיהָ רַב שֶׁשֶּׁת אֲמַר
אִי הִכִּי הֵינִי שְׁלָמִים
מַחֲמַת דְּאִי פֶסַח וְתֵנָה
עֲצָמָן דְּאִי לֹא וְתֵנָה
פֶּסַח מִלְּקָא דְּעִתָּךְ אֲמַר
אֲתִי כְּנוּפִיָּה דְּפֶסַח דְּ

שעיקר פסח לא בא אלא לאכלה
בא בטומאה ואכל בטומאה שעיקרו
ללא חיישין ביה לאנינות בזמן דה
אף על גב דאכלה לא מעבדת דהו:

דחיי (ש"ס): לח' ז"ל לזמן (ש"ס): לח' כשי"ט וי"ט
ה' הדברים דלהלן אינם נסובים על דברי המס' כמו אלא

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

מגריפה. כלי צרור הוא וראשו רחב ומבדילים בו גרורות הנדבקות זו בזו: **לבי על הסל.** לשומרי: מדבר המטמאה. אב הטומאה שטמא כלי וכן מטומאות דרבנן המטמאות אותה לשטא חולין ותרומה מדרבנן: ולא מדבר הפוסלה. לחולין ולתרומה ומיהו טמאה היא

לשתמש זה קדשים: אינגל מילס.
הא דרמיטיו לעיל ממני דלוקו 10
דליניע קן לשנוי עלה הקן שני
דחוק: של פרומה. עלמה וקן
שליש של חולין שנעשו על טהרה
תרומה: מוסר ליניע. בתרומה דלנו
נעשה נזוף אלף שלישי כמו המאל
שאל ואסור לאכול תרומה אל מוסר
ליניע. אלא ממעות עבד רבנן דבליה
ליתנהו נצנישה וגבי חזון מה הא

דחק ^א און צריך עטילה בארילה תן
אכל נוגע אין צריך לעבול: כי ^בזמני
ליה. אם וימנו חצירו כהן לאכול
עמו לערב בחלקו בקדשים: אוכל:
ורמינו ^גאון טובל ואוכל פסחו ^ד
משנה היא בפסחים דף נא: א. וכל
גרמין כה מחסיר פסיוסו דלפני צריך
להתמין לערב כה מציא פסחו
וטובל ואוכל בקדשים: עובל: (כהנח) ^ה
און צריך עטילה לקדש: ואוכל
פסחו לערב אכל לא בקדשים: פסחו
לא בפסחים (דף נב.) סבבר אמית
לינה דרננו אגנוטו דלורייתא דה
יומא וזא כדמיני ואחריתא כיוס
מר (עמוד ח) וגבי פסח לא העמידו
דבריהם מתקוס כרה גבי קדשים
העמידו דבריהם במקום עטילה דלרילה
הקדש דלרמינו ^ו: כלל בפסח.

יִשְׂרָאֵל מִדְּבַר יְהוָה דְּבַר רַבִּי
 מִתִּיב דְּקִתִּי אִינוּ מִחֻלָּן וְאִי מִמִּיתָ
 לִיָּה לֹא־כִלְתָּ קֳדָשִׁים אֲחֻלָּן בְּגִילָי
 פִּסְחִים קָרִי דִמְנוּ שְׂדֵרוֹ ^ירַבְּנָן אֲכִילְתָּ
 פִּסְחִים שְׂדֵרוֹ לֵיהּ נִמִּי שֶׁאֵלֶּךָ קֳדָשִׁים ^יי
 וְהֵאֱכַל אֲכַל לֹא בְּקֳדָשִׁים אֲשֶׁלֶּךָ
 יְמוֹת הַשָּׁנָה קָרִי. וְהֵאֱכַל ^יאֲכַל לֹא
 בְּקֳדָשִׁים לֹא־וְאִילֵּי פִסְחִים קִמְהֵדֵר
 וְאֲשֶׁר־גִּ' דְּעִילֵי קָרִי אֲלֵךְ אֲכַל לֹא
 בְּקֳדָשִׁים שֶׁל הַשָּׁנָה וְהִי־קִי עֻבְלָן
 וְאֲחֻלָּן פִּסְחֵן נִעְבֵּר וְהִי־לֵלָה בְּקֳדָשִׁים
 נִאֲמֹר לִילָה אֲכַל לֹא בְּקֳדָשִׁים שֶׁל
 שֶׁאֵלֶּךָ יְמוֹת הַשָּׁנָה: רַב אֲסִי אֲמַר.
 אִידִי וְאִידִי בְּגִילָי פִּסְחִים וְלֹא קִשְׁיֹא
 הֵיזֵק דִּפְסָחִים שֶׁמֶן צִיִּז וְקִבְרוֹ בִּידִי
 הֵלֶכְךָ דִּפְסָחִים אֲכַל לֹא בְּקֳדָשִׁים
 דִּאֲמִיתִי לִילָה יוֹם מִיתָה דִּרְבָּנָן:
 וּמִתִּיב דִּפְסָחִים שֶׁמֶן צִיִּז וְקִבְרוֹ בִּידִי.
 תִּסִּים קִבְרוֹהִי גִפְתִּי דִּרְבָּנָן וְלִילָה לֹא
 דִּפְסָחִים אֲכִילֵי מִתִּיב דִּרְבָּנָן: מִכָּן חֶטֶא.
 דִּתְנֵה לֶכֶךְ דִּפְסָחִים דִּלִּית לִיָּה אֲמִיתֹת
 לִיל יוֹם מִיתָה דִּרְבָּנָן: מִדְּבַר פּוֹרֵס.
 קִמְעָן ^ייִלֵּךְ לֵה יְדִי יְהוֹדֵה צִשְׁמַעְתִּי
 מִאֲמִיתֹת דִּלְהֶכֶךְ וְנִיטוֹ: טַעַם שֶׁאִידִי
 אֲזִין כִּי. וְלִי־לִי־תִיבֵי פִּסְחֵן נִמִּי לֵי
 לִיכֹל: נֹאכְלָה בְּשִׁמְחָה. יוֹאֵל בֵּה יְדִי
 חֻבֶּת שִׁמְחָה ^יאֵל דִּלְמִי צֵה שִׁמְחָה
 וְחֻבֶּת שִׁמְחָה וְאֲחֻלָּתָה שֶׁ שִׁמְחָתָה
 (דְּבַרס ^יי) וְתוֹדֵה שְׁלָמִים אִיקְרִישִׁי ^יאֵל:
 שְׁאִיִּן בִּאִין עַל חֶטֶא. הֵלֶכְךָ שְׁלָמִים

דמי: ס"ל ובה. ¹א"ס ובה שלמים קרבו: והע"ס. המחדש ע"ס
מציא קרבן עמה: קטני מיהם פסח. דבשלמא כולהו איכא למימר
מדדבנן וקרא חסמכתא בעלמא אלא פסח קטין דלעיל דתנא טיבול
ואוכל פסחו: ²שלי פסח. ³מגינת ד"ד כשהחזירה מרובה:
ל

ה' מכל מקום חזי [בש"מ הני כנר' בטעות] לאבילה בעי, וכעיי' כח"י וע"ש. נ"א מ"מ אם לא היה זה
הסוס' בע"א ד"ה מדבר אי על תחילת הדיבור שאלתיו עיי"ש. אבל כנ"ש צ"ן על דבריכם כאן. וז"ע:

מסורת הש"ס

(א) חגיגה ב. (ע"פ) (ב) חולין לה.
ירושלמי חגיגה פ"ג הל' ה'.

(ג) פסחים לא. ירוש' פסחים
פ"ח הל' ח סנהדרין פ"ב סה"א,
הוריות פ"ג סה"ג, (ד) נדרים
טז. (ע"פ) ת"כ סמיני פ"ב
ה"א, ירוש' שם, (ה) פסחים
לא. (ו) מ"ק ע"ג (ז) ר"ה ב.
ש"נ. (ח) חגיגה כ"א,
(ט) מנחות מז. (י) יו"ק ג א,
(כ) פסחים טז. (ל) ע"ר רש"י.

גליין הש"ס

נחם אייזי ראב"ל מכתב ע"י
מגינה דף סה ע"ב ונעזרי אלק
שם ד"ה מלמהימן אלספח:

שינויי נוסחאות

[illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones